

Arrest

nr. 297 925 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: 1. X
 2. X
 enkel als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
 X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
 Kroonlaan 88
 1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, enkel als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 16 maart 2023 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 augustus 2021 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 3 februari 2023 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.08.2021 werd ingediend door:

D., E. G. E. S. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxx)

Geboren te Luanda op (..)

D., C. D. E. S. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxx)

Geboren te Luanda op (..)

D. P. D. E. S., K. S. (..) (R.R. xxxxxxxx)

Geboren te Luik op (..)

Nationaliteit : Angola

Adres: (..)

Wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder: D. P. D. E. S. E. (..) (R.R. xxxxxxxxxxxx)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De wettelijke vertegenwoordiger van betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag (die zij volgden samen met hun ouders) werd afgesloten op 09.10.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.10.2019 dienden de drie minderjarige kinderen in eigen naam een asielprocedure in. Deze asielprocedure werd afgesloten op 17.01.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en tien maanden voor de eerste en twee jaar en drie maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat K. (..) in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen (K. (..)) of bijna geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Angola hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat zij in Angola niet zouden kunnen aansluiten op school. C. (..) en E. (..) zijn beide geboren in Angola en brachten er hun eerste levensjaren door (namelijk zeven jaar voor E. (..) en drie jaar voor C. (..)); hoewel K. (..) niet in Angola geboren is, heeft ook hij, evenals zijn twee broers, via hun ouders een band met Angola. Beide ouders zijn in Angola geboren en hebben de Angolese nationaliteit. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat betrokkenen tot op zekere hoogte de Angolese taal en cultuur werd bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en hun wettelijk vertegenwoordiger dus moet beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft hun wettelijke vertegenwoordiger steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

Bovendien kan er redelijkerwijze, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (met name twaalf jaar, acht jaar en vier jaar) en het feit dat zij pas sinds eind 2017 in België verblijven, van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op hun hoger belang als minderjarigen waarbij rekening dient gehouden te worden met hun leeftijd, hun aanpassingsvermogen, de duur van hun verblijf en hun opgebouwde banden. Echter, betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun hoger belang wordt geschaad door een tijdelijke terugkeer naar Angola. De breuk met hun vertrouwde milieu en het brutale verbreken van hun opgebouwde banden zou ernstige gevolgen hebben voor hun persoonlijke ontwikkeling. Betrokkenen maken echter niet aannemelijk dat hun hoger belang geschonden zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Angola. We merken allereerst op dat de kinderen nog jong zijn, namelijk vier jaar, negen jaar en twaalf jaar (bijna dertien) en dat zij pas sinds eind november 2017 in België verblijven. Hun belangrijkste zorgfiguren zijn nog steeds hun ouders, waarvan zij niet gescheiden worden (noch vader noch moeder beschikt over enig verblijfsrecht). Daarnaast merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat zij hier een groot sociaal netwerk opgebouwd hebben. Zij leggen namelijk slechts vijf getuigenverklaringen voor. Betrokkenen maken het dan ook niet duidelijk op welke wijze een terugkeer naar Angola hun belang schaadt en dat zij in Angola niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving, in de nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen hun ruimer familiaal kader. Gezien de asielprocedure van betrokkenen negatief afgesloten werd, blijkt dat zij geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het gezin nog banden heeft met het land van herkomst, met name naaste familiebanden. De kinderen kunnen bij een terugkeer dus opgenomen worden binnen hun ruimer familiaal kader. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Verder tonen zij niet aan dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Angola, nadat de twee oudste kinderen reeds in staat blijken zich aan te passen aan een leven in België. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat zij een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat zij in Angola niet zouden kunnen aansluiten op school. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dus dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun belang geschaad zal worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het in België opgebouwde gezinsleven dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM, evenals hun in België opgebouwde sociale leven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen samenwonen met hun moeder. Hun vader woont sinds 18.02.2021 niet meer op hetzelfde adres als betrokkenen, hij woont samen met zijn nieuwe partner. De bestaande gezinseenheid kan volledig behouden worden aangezien ook hun moeder niet over enig verblijfsrecht beschikt. Hun vader beschikt over evenmin over verblijfsrecht, aangezien zijn aanvraag gezinshereniging met zijn nieuwe partner geweigerd werd en het schorsend beroep hiertegen door de RVV verworpen werd op 18.01.2023. Zijn bijlage 35 werd ingetrokken bij beslissing dd. 02.02.2023. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat er hinderpalen bestaan om hun gezinsleven verder te zetten in Angola. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in Angola, bestaande uit (minstens) hun maternale grootvader, drie maternale ooms en twee maternale tantes. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden verwijzen naar hun scholing en ze leggen

vijf getuigenverklaringen voor. Bewijzen van deelname aan buitenschoolse activiteiten worden niet voorgelegd en qua scholing beperken betrokkenen zich tot het voorleggen van schoolrapporten van E. (...) en één attest inzake de scholing van de twee andere kinderen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Angola uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de corona pandemie als buitengewone omstandigheid. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo tonen zij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat hun reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België is mits het voorleggen van een negatieve PCR-test of een snelle antigeentest. Reizen naar Angola blijkt aldus mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkenen tonen niet aan dat zij als Angolese onderdanen vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Angola terug te keren om volgens de gewone procedure hun aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in hun geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds vier jaar in België zouden verblijven en dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij hier een ruim sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben en dat zij vijf getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 05.08.2021 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 24.10.2019 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op. Zij stelt dat het beroep laattijdig is:

“Het verzoekschrift werd te laat ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring is namelijk gericht tegen de beslissing dd. 03.02.2023 waarbij hun aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Deze beslissing werd door de gemeente aan verzoeker ter kennis gebracht op 14.02.2023.

Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Het verzoekschrift werd door verzoekende partij ingediend op 20.03.2023.

Gelet op bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde beroep bijgevolg niet ontvankelijk is.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. De beroepstermijn bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing, blijkens de stukken van het administratief dossier rechtsgeldig aan mevr. D.P.D.E.S.E. (moeder van de kinderen die als wettelijk vertegenwoordiger de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend en thans ook mee optreedt als wettelijk vertegenwoordiger) werd ter kennis gebracht op 14 februari 2023. Zij heeft op die datum getekend voor ontvangst. Overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet begon de beroepstermijn derhalve te lopen op 15 februari 2023, dit is de eerste dag die volgt op de afgifte. De vervaldag voor het indienen van het verzoekschrift betreft derhalve donderdag 16 maart 2023. Het beroep blijkt na raadpleging van het rechtsplegingsdossier bij aangetekend schrijven van 16 maart 2023 ingediend te zijn en is derhalve, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, wel degelijk tijdig.

De exceptie wegens laattijdigheid wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste – en enig – middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“PREMIER MOYEN : LA DECISION D'IRRECEVABILITE

Moyen pris de la violation de l'art. 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de 1' articles 9 bis de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de l'article 8 de la Convention Européenne des droits de l'Homme ainsi que du principe général de bonne administration et du contradictoire, et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Au titre de raison exceptionnelle, rendant difficile le retour, la partie requérante invoquait dans un premier temps, la vie privée des enfants en ces termes :

Il faut tenir compte dans l'espèce des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH et votre office doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, afin de vérifier -par le biais d'une mise en balance des intérêts en présence -et de permettre le maintien et le développement de cette vie privée et familiale.

Il faut également prendre en compte l'intérêt supérieur des enfants, et éviter que les requérant soient privé de l'exercice de toute vie privée et familiale en Belgique alors qu'ils y séjournent depuis plus de cinq ans et qu'il y ont construit des relations riches et durables.

On peut ainsi rappeler à cet égard que la jurisprudence du conseil du contentieux est établie en ce sens que la question de savoir si l'intérêt supérieur des enfants concernés l'emporte sur l'intérêt général dans la mise en balance des intérêts en présence doit être examinée sur base de plusieurs facteurs, dont notamment leur âge, leur adaptabilité ainsi que la durée de leur séjour en Belgique et de leurs liens sociaux, culturels ou linguistiques avec la Belgique et leur pays d'origine ;

Cette jurisprudence est conforme à celle de la Cour européenne des droits de l'homme. Or, il convient de constater qu'en l'espèce, outre un nouveau-né de juin 2021, les deux autres enfants sont âgés de six et onze ans. Ces derniers vivent en Belgique depuis déjà cinq ans en permanence avec leur papa, requérant de sorte qu'ils ont déjà passé ensemble la majorité de leur vie.

Ils ont créé ensemble des relations riches et pérennes en Belgique où ils s'y épanouissent pleinement (comme en attestent les pièces annexées à la demande de régularisation 9bis).

La séparation avec leur milieu et une rupture brutale avec toutes les relations riches qu'ils ont construites en Belgique, auraient ainsi des répercussions extrêmement préjudiciables pour leur développement personnel mais également pour leur développement scolaire en sorte que le refus de la régularisation procéderait d'un rapport disproportionné entre le but visé (retour même temporaire au pays d'origine) et la gravité de l'atteinte à leur vie privée et familiale en Belgique ainsi qu'à l'intérêt supérieur des enfants.

La partie adverse n'a pas correctement appréhendé la difficulté de retour invoquée par la partie requérante dans la mesure où elle suppose pour les enfants une capacité d'adaptation et un maintien du lien avec l'Angola via leurs parents dont elle suppose qu'ils leur ont inculqué la langue et les valeurs angolaises ; cela part de suppositions qui ne sont étayées par aucun élément du dossier administratif ;

les enfants n'ont pas été interrogés sur ce point et donc la partie adverse se perd en pure conjoncture non étayée par des éléments objectifs ;

on rappellera qu'une motivation qui ne trouve pas d'ancrage dans le dossier administratif ne peut pas être considérée comme valable pertinente et résultant d'un examen sérieux et minutieux du dossier administratif ;

aucun élément ne permet d'établir que les enfants arrivés très jeunes en Belgique où ils vivent depuis 5 ans maîtriseraient encore suffisamment la langue angolaise que pour poursuivre leurs études En Angola tout spécialement pour K. (...), qui est né en Belgique et qui n'a jamais connu l'Angola, il ne parle que le français et des notions d'allemand dans la mesure où il vit à Eupen ;

la décision entreprise ne relève pas d'un examen minutieux de la situation des requérants et elle ne répond pas adéquatement à l'intérêt supérieur des enfants notamment et tout spécialement de K. (...);

on notera également que les parents sont actuellement séparés et que les enfants vivent seuls avec leur maman ;

La partie adverse ne pouvait l'ignorer dans la mesure où le papa a introduit une demande de cohabitation légale avec une autre femme et que celle-ci a été rejetée ;

la partie adverse agit comme si le couple était toujours uni et que les parents dispensaient une éducation commune dans leur langue d'origine et avec leur valeur d'origine ce qui n'est pas le cas ;

la partie adverse commet également une erreur manifeste d'appréciation en estimant que les parents devaient être bien conscients que leur situation en Belgique n'était que provisoire, notamment dans la mesure où entendait demander un séjour de longue durée en raison de sa cohabitation légale avec sa nouvelle compagne ;

le postulat de départ étant totalement erroné la motivation ne peut pas être considérée comme valable ni comme résultant d'un examen sérieux et attentif du dossier, au contraire la motivation est contraire au dossier administratif sur les points invoqués ;

Si le Ministre ou son délégué, dans l'examen des circonstances exceptionnelles, dispose d'un très large pouvoir d'appréciation auquel le Conseil ne peut se substituer, il n'en est pas moins tenu de motiver sa décision et de la justifier en tenant compte de tous les éléments propres au cas qui lui est soumis. Cette obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Dans le cadre du contrôle de légalité qu'il est amené à effectuer, le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis ;

En l'espèce, il n'apparaît pas que la partie adverse a tenu compte :

- Des possibilités effectives des enfants de reprendre leur scolarité en Angola et surtout de ne pas interrompre l'année scolaire en cours, la décision intervenant le 3 février 2023 c'est à dire en plein milieu de l'année scolaire des enfants

- de la circonstance que le père des enfants entend mener une vie différente et distincte par rapport à ces enfants et que rien ne permet d'affirmer que le papa aurait l'intention de rentrer en Angola pour suivre ces enfants, sa volonté a été très clairement de mener une vie à part et de rester en Europe, l'affirmation de la partie adverse selon laquelle la vie familiale pourrait se poursuivre en Angola avec le papa est donc tout à fait contraire au dossier administratif, si le père a encore des relations avec les enfants c'est dans

le cadre d'un droit aux relations personnelles et non pas dans le cadre d'une vie familiale quotidienne, ce droit aux relations personnelles ne pourrait se poursuivre en cas de retour dans la mesure où on ne peut pas préjuger de l'attitude du papa Quant au retour comme le fait la partie adverse ;

- du fait que la partie requérante ne dispose, d'aucune ressource propre

- de la durée de la vie En Belgique et de la durée de leur scolarité, plus de 5 ans pour les 2 aînés en Belgique et en français c'est-à-dire plus de la moitié de leur vie comme il est invoqué dans la demande et donc de la force des liens développés en Belgique qui rendent la séparation plus difficile ;

- de la proportionnalité de l'ingérence dans la vie privée de la partie requérante, compte-tenu de ce qui précède

si de simples contacts familiaux notamment avec le papa peuvent ne pas constituer une difficulté de retour particulière, il en va tout autrement si ces contacts sont nécessaires et au regard de la nécessité de la continuité de ceux-ci ;

En ce sens, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation en ce qu'elle n'a pas appréhendé le fondement de la difficulté particulière de retour invoquée par la partie requérante et la particularité des liens familiaux actuels des requérants avec leur papa ;

il en va de même en ce qui concerne leur scolarité et la continuité de celle-ci. au vu de la situation familiale des parents la scolarité a une importance d'autant plus grande qu'elle constitue actuellement le seul élément de stabilité des enfants dans le cadre d'une situation familiale particulièrement précaire;

La partie adverse répond à cet argument par une motivation stéréotypée qui se retrouve exactement dans les mêmes termes pour chaque décision rendue par l'Office des étrangers ;

Il ne ressort pas de la motivation de la décision entreprise que la partie adverse a examiné la situation 231 enfants vivant actuellement dans le cadre d'une séparation des parents et dont le père n'entend pas retourner le cas échéant avec eux en Angola et qui séjourne en Belgique depuis 5 ans, et dont la scolarité c'est essentiellement déroulé en Belgique, dans la mesure où on ne peut pas opposer aux aînés et notamment aux 2 cadets une vie réellement consciente avant 4 ans En Angola ;

la motivation et une suite de supposition d'interprétation et de conjoncture qui ne trouvent pas d'ancrage dans le dossier administratif et qui ne correspondent pas à la réalité de la situation des enfants telle qu'elle a été exposée dans la demande mais également dans la demande d'asile à laquelle la partie adverse se réfère ;

Dès lors la partie adverse n'a pas examiné individuellement la situation de la requérante et a donc violé l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Seconde branche

Intérêt supérieur des enfants

La décision ne tient pas compte de l'intérêt supérieur des enfants ;

En effet alors que la scolarité En Belgique et en français des enfants notamment depuis sa naissance pour le cadet n'est pas contesté, la partie adverse ne n'examine pas les possibilités effectives pour les enfants de poursuivre leur scolarité En Angola ;

cela est tellement vrai que la partie adverse prend une décision en plein milieu d'une année scolaire ce qui impose une rupture de l'année scolaire et donc une perte de cette année scolaire pour les enfants et qui constitue en tant que tel une violation de l'intérêt supérieur des enfants qui serait de pouvoir au moins poursuivre leur année scolaire entamée ;

à la partie adverse prétend que les enfants pourraient poursuivre leur scolarité en Angola mais rien ne permet dans le dossier administratif de l'affirmer notamment compte tenu du fait que Madame et seuls avec les enfants elle ne dispose d'aucun revenu puisqu'elle dépend entièrement de l'aide sociale en Belgique et que la partie adverse n'examine pas la capacité pour la maman de subvenir aux besoins notamment scolaires des enfants, aucun élément n'apparaît notamment Quant au droit à la scolarité des enfants en Angola et quant à l'accès financier de cette éducation pour les enfants compte tenu de leur situation actuelle ;

on rappellera les obligations de la partie adverse au sens de l'article 3 CEDH, qui implique que la partie adverse examine dans le cas d'espèce si un retour dans le pays d'origine serait de nature à violer l'article 3, en l'espèce en ce qui concerne la continuité et l'accessibilité de la scolarité des enfants qui n'est absolument pas abordé par la partie adverse et pour laquelle la partie adverse n'a pris aucune assurance ni aucune documentation par rapport à l'Angola ;

Il faut tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant (art. 24 (2)

La Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne) stipule quand une décision est prise sur le statut de protection internationale:

"Met hoger belang van het kind meet in rekening gebracht worden bij alle beslissingen "betreffende" hinderen : dit is een ruim toepassingsgebied, en omvat zowel beslissingen die kinderen direct raken als beslissingen die een impact hebben op kinderen, ook al zijn zij niet de directe bestemming van de beslissing.⁵⁴ Bij dergelijke beslissingen die kinderen indirect raken, kan bijvoorbeeld gedacht worden aan een beslissing in het kader van een internationale beschermingsprocedure van een ouder."

Le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant exige que la demande soit examinée du point de vue de l'enfant, tant lorsque l'enfant lui-même est le demandeur que lorsque les parents demandent une protection internationale.

"4. Adopting a child-sensitive interpretation of the 1951 Convention does not mean, of course, that child asylum-seekers are automatically entitled to refugee status. The child applicant must establish that s/he has a well-founded fear of being persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. As with gender, age is relevant to the entire refugee definition. As noted by the UN Committee on the Rights of the Child, the refugee definition :

... must be interpreted in an age and gender-sensitive manner, taking into account the particular motives for, and forms and manifestations of, persecution experienced by children. Persecution of him; under-age recruitment ; trafficking of children for prostitution ; and sexual exploitation or subjection to female genital mutilation, are some of the child-specific forms and manifestations of persecution which may justify the granting of refugee status if such acts are related to one of the 1951 Refugee Convention grounds. States should, therefore, give utmost attention to such child-specific forms and manifestations of persecution as well as gender-based violence in national refugee status determination procedures.

Alongside age, factors such as rights specific to children, a child's stage of development, knowledge and/or memory of conditions in the country of origin, and vulnerability, also need to be considered to ensure an appropriate application of the eligibility criteria for refugee status."

"9. Where the parents or the caregiver seek asylum based on a fear of persecution for their child, the child normally will be the principal applicant even when accompanied by his/her parents. In such cases, just as a child can derive refugee status from the recognition of a parent as a refugee, a parent can, *mutatis mutandis*, be granted derivative status based on his/her child's refugee status.²⁰ In situations where both the parent (s) and the child have their own claims to refugee status, it is preferable that each claim be assessed separately. The introduction of many of the procedural and evidentiary measures enumerated below in Part IV will enhance the visibility of children who perhaps ought to be the principal applicants within their families. Where the child's experiences, nevertheless, are considered part of the parent's claim rather than independently, it is important to consider the claim also from the child's point of view."

Or en l'espèce, l'accès à l'éducation des enfants devait aussi être examiné en détail par la partie adverse, quod non ;

Troisième branche

Attendu qu'il importe que la décision entreprise n'excède pas des limites de l'article huit de la Convention européenne des droits de l'homme ;

Que cet article dispose en effet : « Par. 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Par. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Que la Convention européenne des droits de l'Homme englobe dans le droit au respect de la vie privée le droit d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité. (J. VELU, Convention européenne des droits de l'Homme, RPDB, Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.338) ;

Que c'est "sous l'angle spécifique des relations interindividuelles qui se tissent entre différentes personnes unies par un lien de type familial que la notion de respect de la vie familiale a été comprise dans l'article 8" (La mise en oeuvre ..., op.cit., p.95.) ;

Que la Cour de Strasbourg a rappelé que « le concept de "vie familiale" visé par l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto (voir les arrêts *Marckx c. Belgique* du 13 juin 1979, série A n°31, p.14, §31, *Keegan c. Irlande* du 26 mai 1994, série A n° 290, p. 17, §44, et *Kroon et autres c. Pays-Bas* du 27 octobre 1994, série A n° 297-C, pp. 55-56, §30). » (XYZ/ R.U, 22.04.97, Lexnet) ;

Qu'il ne fait nul doute qu'en l'espèce les relations familiales de la requérante, véritable mère et grand-mère se substitution, tombent dans le champ d'application de l'article 8 de cette Convention et que la partie adverse devait adéquatement justifier en quoi sa décision ne violait pas l'article huit visé au moyen ; La décision confirme d'ailleurs les nombreuses attestations en ce sens déposées à l'appui de la demande ;

Qu'en l'espèce, la motivation de la partie adverse est totalement stéréotypée et ne tient aucun compte de la situation particulière de la fratrie ni du caractère spécifique des relations que les requérants ont, dans ce cadre, développées en Belgique ;

Qu'il faut également avoir égard au concept de vie privée également protégé par cet article : en effet, les liens que la partie requérante a démontrés- et qui ne sont pas contestés par la partie adverse- dans sa

demande depuis son arrivée sur le territoire belge - et qui ne sont pas contestés par la partie adverse - sont des liens indissolubles ;

Que la Cour de Strasbourg a affirmé, dans l'arrêt REES du 17 octobre 1986 (série A, n° 106, p. 15, par. 37) que pour déterminer l'étendue des obligations positives qui pèsent à charge de l'Etat, il fallait avoir égard à un juste équilibre entre l'intérêt général et les intérêts de l'individu et que les critères formulés à l'article 8, par. 2 offraient, sur ce point, des indications fort utiles ;

Qu'une ingérence dans l'exercice de ce droit ne serait justifiée que pour autant qu'elle poursuive l'un des buts autorisés par la Convention et qu'elle soit "nécessaire dans une société démocratique". De plus, il faut que la limitation à l'exercice du droit au respect de la vie familiale soit "proportionnée", c'est-à-dire qu'elle réalise un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie familiale et la gravité du trouble causé à l'ordre public (Ergec R. & Velu J., op.cit., p.563, n°688.).

Qu'au regard de ces critères, la partie adverse ne justifie pas adéquatement la décision entreprise ;

Qu'à tout le moins, la partie adverse reste en défaut d'examiner ce juste équilibre et donc la proportionnalité de la décision ;

Que dans un arrêt Sen c/Pays-Bas du 21 décembre 2001, la cour a ainsi décidé que l'article huit de la Convention implique dans le chef de l'Etat non seulement une obligation négative de non refoulement mais aussi une obligation positive d'admission au séjour ;

Qu'il ressort de la jurisprudence constante du conseil d'Etat en la matière que « lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qui n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêt d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncées de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et des objectifs légitimes du paragraphe deux de l'article huit précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé de la société au sein de son pays d'établissement » (arrêt numéro 105.428 du 9 avril 2002) ;

Qu'en ordonnant à la requérante de quitter le territoire belge pour déposer sa demande au pays d'origine, qu'elle a quitté voici plus de 11 ans alors qu'elle a établi en Belgique le siège principal de sa vie privée, sociale et familiale, la décision attaquée constitue une ingérence dans le droit au respect de la vie privée et familiale de la requérante ;

qu'on n'aperçoit pas en quoi l'ingérence dans la vie privée et familiale du requérant serait proportionnée au regard d'un des objectifs énoncés ci-dessus, ni ne constituerait la mesure la moins restrictive ;

Que l'Office des étrangers n'a jamais considéré que la partie requérante constituait et constitue un danger actuel pour l'ordre public ou la sécurité publique ;

Que le très éventuel intérêt public au maintien de l'ordre devrait en tout état de cause être mis en balance avec les intérêts de la famille ;

Qu'en l'espèce, les pièces déposées par la partie requérante à l'appui de sa demande démontrent l'existence de liens personnels et sociaux qu'elle a établis en Belgique et dont elle ne dispose pas En Angola ;

Que ceci est d'autant plus vrai que la partie adverse ne conteste pas la qualité des liens de la partie requérante Développées dans le cadre de leur scolarité mais qu'elle estime tout simplement que les enfants auraient la capacité de les reproduire en Angola ce qui ne repose sur aucun élément du dossier administratif et qui est de la pure conjoncture ;

Que dès lors, la décision entreprise devait invoquer l'existence d'un besoin social impérieux pour justifier l'ingérence qu'elle constitue dans le droit de la partie requérante à une vie privée et familiale ;

Que force est de constater que tel n'a pas été le cas ;

Que par conséquent, la décision attaquée viole les dispositions et principes visés au moyen ;

quatrième branche

Ainsi qu'il a été exposé dans le cadre de la deuxième branche, la jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

Parallèlement, l'article 41 de toute personne d'être entendue individuelle qui l'affecterait son encontre ; la charte consacre le droit de avant qu'une mesure défavorablement ne soit prise à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées. [...]

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]»

En l'espèce, les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte] ;

On renverra à ce qui a été exposé plus haut quant la vie familiale

On notera également qu'il n'apparaît pas que l'état de santé de la requérante a été pris en considération conformément à l'article 74/13 visés au moyen ;

Une telle motivation ne peut pas être considérée comme adéquate au sens de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 80 mais au sens de l'article 41 de la Charte;»

3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden. In tegenstelling tot wat zij verder in het verzoekschrift voorhouden kan bezwaarlijk blijken dat het gaat om een stereotiepe motivering, dit nog naast de vaststelling dat het loutere feit dat een beslissing een stereotiepe motivering zou bevatten niet betekent dat deze beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekende partijen houden voor dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt. Zij menen dat geen rekening werd gehouden met het aangevoerde privéleven.

3.6. Nazicht van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die voor de kinderen werd ingediend en die zich in het administratief dossier bevindt, leert dat verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden wezen op:

- de duur van de asielprocedure en het verblijf in België;
- het familiale en privéleven in België; de kinderen gaan reeds gedurende vier jaar naar school in België. Zij hebben hier een belangrijk sociaal netwerk en volgen ook catechese in Eupen. Er moet rekening gehouden worden met hun hoger belang. Het jongste kind - drie jaar - is geboren in België en de andere twee kinderen zijn zeven en elf jaar en verblijven reeds vier jaar in België. Zij hebben weinig of geen affiniteit met Angola. Zij volgen onderwijs in het Frans en een terugkeer zou een verandering van taal op dat vlak betekenen wat hun opleiding kan schaden;
- zij zijn geïntegreerd en stellen voorbeeldig gedrag;
- de covid-19 crisis.

3.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij oog heeft gehad voor alle door de verzoekende partijen in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden en gemotiveerd heeft waarom deze argumenten niet verhinderen dat verzoekende partijen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar

het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen inzake hun gezins- en privéleven in overweging genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen.

Zo heeft de verwerende partij in essentie vastgesteld dat verzoekende partijen nooit zijn toegelaten tot verblijf en dat hun asielprocedures ook niet onredelijk lang hebben geduurd, dat de loutere vermelding van artikel 3 EVRM niet afdoende is en hun algemene bewering niet gestaafd noch toegepast is op de eigen situatie, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij niet zouden kunnen aansluiten op een school in Angola, de oudste kinderen hebben er hun eerste levensjaren doorgebracht en via hun ouders hebben alle kinderen een band met Angola zodat ervan mag worden uitgegaan dat zij tot op zekere hoogte de Angolese taal en cultuur hebben meegekregen, dat ook niet blijkt dat de kinderen niet in Angola naar school kunnen, dat gelet op de leeftijd van de kinderen ervan uitgegaan kan worden dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en het onderwijs in Angola beschikken, dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat het hoger belang van de kinderen geschaad wordt bij een tijdelijke terugkeer aangezien de kinderen nog jong zijn en zij pas sinds eind november 2017 in België verblijven, hun belangrijkste zorgfiguren zijn bijgevolg nog steeds hun ouders waarvan zij niet gescheiden worden aangezien de ouders ook niet over verblijfsrecht beschikken en uit de voorgelegde attesten evenmin kan blijken dat zij hier een groot sociaal netwerk hebben opgebouwd, uit niks blijkt dat de kinderen in Angola niet kunnen opgroeien in een veilige en stabiele omgeving in nabijheid van hun ouders en opgenomen binnen het ruimer familiaal kader, er blijkt niet dat zij ernstige moeilijkheden riskeren in Angola en zij hebben aldaar nog familiebanden; uit niks blijkt dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Angola. Eveneens wijst de verwerende partij erop dat niet blijkt dat de in België opgebouwde banden getuigen van dergelijk nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. De kinderen wonen verder samen met de moeder en de vader woont apart maar geen van de ouders heeft verblijfsrecht zodat de gezinseenheid niet verbroken wordt. Verder tonen zij niet aan dat er nog andere familieleden in België wonen. Er blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in Angola verder te zetten alwaar zij ook nog beschikken over een ruim familiaal netwerk. Er blijkt voorts niet dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven gebonden zijn aan België waardoor een tijdelijke terugkeer naar Angola is uitgesloten.

Verder heeft de verwerende partij vastgesteld: “De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij reeds vier jaar in België zouden verblijven en dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn, dat zij hier een ruim sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben en dat zij vijf getuigenverklaringen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot

de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 05.08.2021 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 24.10.2019 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)”

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, heeft de verwerende partij het verblijf op het Belgische grondgebied alsook het schoollopen en het hoger belang van de kinderen in overweging genomen en gemotiveerd waarom dit allemaal niet verantwoordt dat de aanvraag in België zou worden ingediend.

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is en dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een gezins- en privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM kan geven. Dergelijke elementen liggen *in casu* niet voor. De verzoekende partijen maken onvoldoende aannemelijk dat hun netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zouden zijn dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Door het enkel herhalen van de elementen van hun privéleven en het feit dat zij dit privéleven hebben kunnen opbouwen tijdens vijf en een half jaar illegaal, minstens precair verblijf, ontkrachten de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing niet. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet aantonen dat *in casu* sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor hun terugkeer naar het herkomstland aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM. Immers wordt nogmaals benadrukt dat de verzoekende partijen nooit toegelaten zijn tot het Belgische grondgebied. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen de verplichting hebben om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en -procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (*Jeunesse*, §100). Verzoekende partijen tonen met hun betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich met hun ouders opnieuw te vestigen in hun land van herkomst en aldaar een privéleven uit te bouwen of verder te zetten. Verzoekende partijen die respectievelijk geboren zijn in 2010, 2014 en 2018 en die sinds eind 2017 met hun ouders in België verblijven maken niet aannemelijk dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een leven in Angola. Zoals de verwerende partij terecht motiveert hebben de oudste kinderen hun eerste levensjaren in Angola doorgebracht en kan voor alle kinderen – dus ook het jongste kind dat in België geboren is – aangenomen worden dat zij via hun ouders hoe dan ook nog een band hebben met het herkomstland. Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat hun kinderen in Angola niet naar school zouden kunnen of dat hun schoolloopbaan door een terugkeer geschaad wordt. De kinderen zijn respectievelijk 4, 9 en 12 jaar op het moment van het treffen van de bestreden beslissing en dus nog van een leeftijd waarvan verwacht kan worden dat zij over een groot aanpassingsvermogen alsook taalgevoeligheid beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, *Bajsultanov v. Oostenrijk*; EHRM 26 september 1997, nr.25017/94, *Mehemi v. Frankrijk*; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, *Keles v. Duitsland*, par. 64, en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, *Sezen v. Nederland*, par. 47 en 49; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM *Onur v. Verenigd Koninkrijk*).

Daarenboven kan de verwerende partij gevolgd worden waar deze stelt dat kan aangenomen worden dat de ouders de kinderen tot op zekere hoogte de taal en cultuur van het herkomstland hebben bijgebracht, temeer de ouders geboren en getogen zijn in Angola en maar pas sinds eind 2017 zelf in België verblijven. Er kan aldus redelijkerwijze aangenomen worden dat de ouders ook in de moedertaal communiceren met de kinderen. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden is dit geen loutere veronderstelling van de verwerende partij maar is dit gebaseerd op de feitelijke gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat de ouders van Angolese nationaliteit zijn, dat deze zelf pas sinds eind 2017 in België verblijven en bijgevolg de taal van Angola hun moedertaal is zodat redelijkerwijze mag aangenomen worden dat zij in deze taal ook communiceren met hun kinderen, temeer de oudste kinderen hun eerste levensjaren eveneens doorgebracht hebben in Angola. Uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de kinderen een dermate culturele of taalachterstand zouden hebben dat zij in Angola nog maar moeilijk aansluiting zouden kunnen vinden in de maatschappij en de school en dat zij aldaar hun scholing niet

zouden kunnen verderzetten. Zij tonen geenszins aan dat de scholing bij een terugkeer onderbroken zal worden en dat de ouders bij een terugkeer of in voorbereiding daarvan niet de nodige stappen kunnen zetten om ervoor te zorgen dat de kinderen onmiddellijk kunnen starten op een Angolese school. De Raad herhaalt verder dat de kinderen nog jong genoeg zijn om zich aan te passen aan een nieuwe schoolomgeving en de moedertaal (verder) onder de knie te krijgen. De verwerende partij wijst er daarbij ook geheel terecht op dat een terugkeer naar het herkomstland niet tegen het hoger belang van de kinderen ingaat. Naast de vaststelling dat het gelet op de nog jeugdige leeftijd van de kinderen het de ouders zijn die hun voornaamste zorgfiguren zijn en – gelet op hun leeftijd en de summiere stavingstukken – geenszins blijkt dat zij in België sociale banden hebben opgebouwd die dermate intens zijn dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in België, blijkt dat de gezinseenheid behouden blijft en komen ze terecht in een regelmatige leefomgeving met inbegrip van een ruimer familiaal netwerk, in tegenstelling tot het verblijf in België dat illegaal is en bijgevolg bezwaarlijk als stabiel kan worden beschouwd. Verzoekende partijen maken gelet op de gegeven context geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar het herkomstland het hoger belang van de kinderen zou schaden. Met hun bloot betoog dat de ouders niet beschikken over eigen middelen kunnen zij voorgaande vaststelling niet ontkrachten. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de moeder in Luanda werkte in een schoonheidssalon en verklaarde nog een ruim familiaal netwerk aldaar te hebben. Uit geen enkel concreet gegeven kan blijken dat de ouders (samen of apart) niet voldoende zelfredzaam zijn, eventueel met hulp van het in het herkomstland aanwezige ruimer familiaal netwerk, om voor de kinderen te zorgen in het herkomstland. Het betoog dat de moeder in België geen inkomen heeft en afhangt van sociale hulp, heeft te maken met haar illegale verblijfssituatie hetgeen zoals uit de bespreking hoger blijkt anders is bij een terugkeer naar het herkomstland waar zij wel kan participeren aan de arbeidsmarkt. Daarenboven ontslaat het gegeven dat de ouders zelf geen gezinscel meer vormen de vader niet van zijn ouderlijke - en dus ook financiële - verantwoordelijkheid ten aanzien van de kinderen en blijkt ook nergens uit dat hij in het herkomstland geen inkomen zou kunnen genereren.

De Raad benadrukt dat het hoger belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Zoals de verwerende partij gemotiveerd heeft hebben de ouders van verzoekende partijen geen verblijfsrecht en houdt de bestreden beslissing geen verbreking van de gezinseenheid in. Uit niks blijkt dat het kerngezin niet kan terugkeren naar Angola om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Dat de ouders ondertussen apart wonen en de vader een nieuwe relatie heeft en hij de wens heeft om – ondanks zijn illegaal verblijf – verder te verblijven in België doet daaraan geen afbreuk. Verzoekende partijen weerleggen daarmee immers geenszins de vaststelling van de verwerende partij dat ook de vader geen verblijfsrecht heeft in België en dat zijn gezinsherenigingsaanvraag met zijn nieuwe partner afgewezen werd en het beroep hiertegen door de Raad verworpen werd. Het loutere feit voorts dat de ouders gescheiden zijn houdt evenmin in dat de vader met de kinderen niet meer zou communiceren in de moedertaal of de Angolese cultuur niet meer zou meegeven, minstens de basis daarvan.

Wat betreft het welzijn van de minderjarige kinderen heeft de verwerende partij omstandig gemotiveerd, zoals al gebleken is uit de bespreking hoger. Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Angola het welzijn van de kinderen in het gedrang zal brengen. Verzoekende partijen beperken zich immers tot een algemeen betoog waarin zij onder meer stellen dat zij in België naar school zijn gegaan, dat zij hier geïntegreerd zijn en sociale banden hebben en dat zij geen banden meer hebben met Angola. Het schoolgaan en het doorbrengen van een deel van hun kindertijd in België voor wat betreft de oudste kinderen en het feit dat het jongste kind in België geboren is worden in wezen niet ontkend door de verwerende partij. De verwerende partij heeft wel degelijk een onderzoek gevoerd en afgewogen of de belangen van de kinderen, waaronder het schoolgaan en hun welzijn, het bijzonder moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten. De situatie van de kinderen acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de verwerende partij redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van artikel 8 van het EVRM af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland. De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat volgens het EHRM het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, *Berisha v. Switzerland*, cited above, in which the Court

found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children's best interests to remain in Switzerland)"

De Raad verwijst verder nog op het arrest van het EHRM van 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk*. De gebruikelijke banden die verzoekende partijen met België hebben ontwikkeld vormen geen zodanige bijzondere omstandigheid dat op grond daarvan uit het recht op het respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen hier te lande verblijf toe te staan, minstens toe te laten dat ze hun aanvraag om verblijfsmachtiging alhier kunnen indienen. Uit niets blijkt een zodanig negatief effect van een terugkeer op de kinderen, dat hun belang om in België te blijven zwaarder zou moeten wegen dan het algemeen belang dat bestaat uit het doen respecteren van de verblijfsreglementering. Zoals overwogen en waarvan het tegendeel niet is aangetoond, kunnen de kinderen hun scholing verder zetten in Angola daarbij omringd door hun ouders en ruimer familiaal netwerk in een reguliere verblijfssituatie.

De uitgebreide theoretische beschouwingen van verzoekende partijen over het belang van het kind kunnen niet leiden tot een andersluidende beoordeling. Hetzelfde kan gezegd worden over de subjectieve overtuiging dat de bestreden beslissing wel degelijk schade toebrengt aan het hoger belang van de kinderen.

Waar verzoekende partijen nog de schending van hun gezins- en familielevens lijken aan te halen, herhaalt de Raad dat de gezinseenheid tussen kinderen en ouders door de bestreden beslissing niet in het gedrang wordt gebracht aangezien niemand van hen recht op verblijf in België heeft en voorts tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij in België nog andere verwanten woonachtig hebben waarmee zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM hebben. Zij slagen er dan ook niet in afbreuk te doen aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

Verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

3.10. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 3 EVRM heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."*

De Raad kan de verwerende partij volgen dat uit geen enkel concreet gegeven blijkt dat de verzoekende partijen bij een terugkeer naar het herkomstland onderworpen zullen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Zoals hoger reeds vastgesteld blijkt niet dat hun welzijn bij een terugkeer naar Angola in het gedrang wordt gebracht. Zij kunnen aldaar ook scholing genieten. Evenmin kan blijken dat zij ernstige moeilijkheden aldaar riskeren. Voorts dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partijen zouden moeten terugkeren naar een land waar hun economische positie mogelijks slechter is dan deze in België – hetgeen niet aangetoond is aangezien aangenomen kan worden dat de illegale verblijfstoestand in België van henzelf en de ouders net maakt dat verzoekende partijen hier een onzeker bestaan hebben in tegenstelling tot een verblijf in het herkomstland waar hun ouders op legale wijze kunnen deelnemen aan ondermeer de arbeidsmarkt - op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, *Miah/Verenigd Koninkrijk*, § 14; *mutatis mutandis* EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42).

3.10. Verzoekende partijen voeren ten slotte de schending van het hoorrecht ex artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) aan.

3.11. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op artikel 41 van het Handvest. Deze bepaling speelt enkel wanneer het Unierecht wordt uitgevoerd, wat niet het geval is inzake procedures in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat een zuiver nationale bepaling is. Ook de verwijzing naar de richtlijn 2008/115 is in dat kader niet dienstig.

Daarenboven, en voor zover verzoekende partijen de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur zouden inroepen, brengt de Raad in herinnering dat de bestreden beslissing het resultaat is van een

aanvraag die verzoekende partijen zelf hebben ingediend, en waarbij zij dus alle elementen konden aanbrengen die volgens hen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. Zoals reeds uiteengezet bij de bespreking hoger, heeft de verwerende partij alle door hen aangevoerde elementen in ogenschouw genomen. Het doel van het hoorrecht is derhalve bereikt.

3.12. Waar verzoekende partijen ook nog wijzen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stellen dat geen rekening werd gehouden met hun gezondheidstoestand wijst de Raad erop dat voormeld artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, terwijl de *in casu* bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet betreft en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet daarop niet van toepassing is. De Raad benadrukt verder dat het de verzoekende partijen zijn die een aanvraag hebben ingediend tot regularisatie en het hen in dat kader toekwam om in hun aanvraag duidelijk uiteen te zetten welke elementen volgens hen hen verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen hebben evenwel in deze aanvraag op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van enige medische problematiek die hen zou verhinderen terug te keren naar Angola. Zij kunnen bijgevolg dan ook niet verwachten dat de verwerende partij over hun gezondheidstoestand alsnog zou motiveren in de bestreden beslissing.

3.13. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER